

MAYA BANKS

**HALVÁNY
NAPKELTE**

Fordította

Lukács Andrea

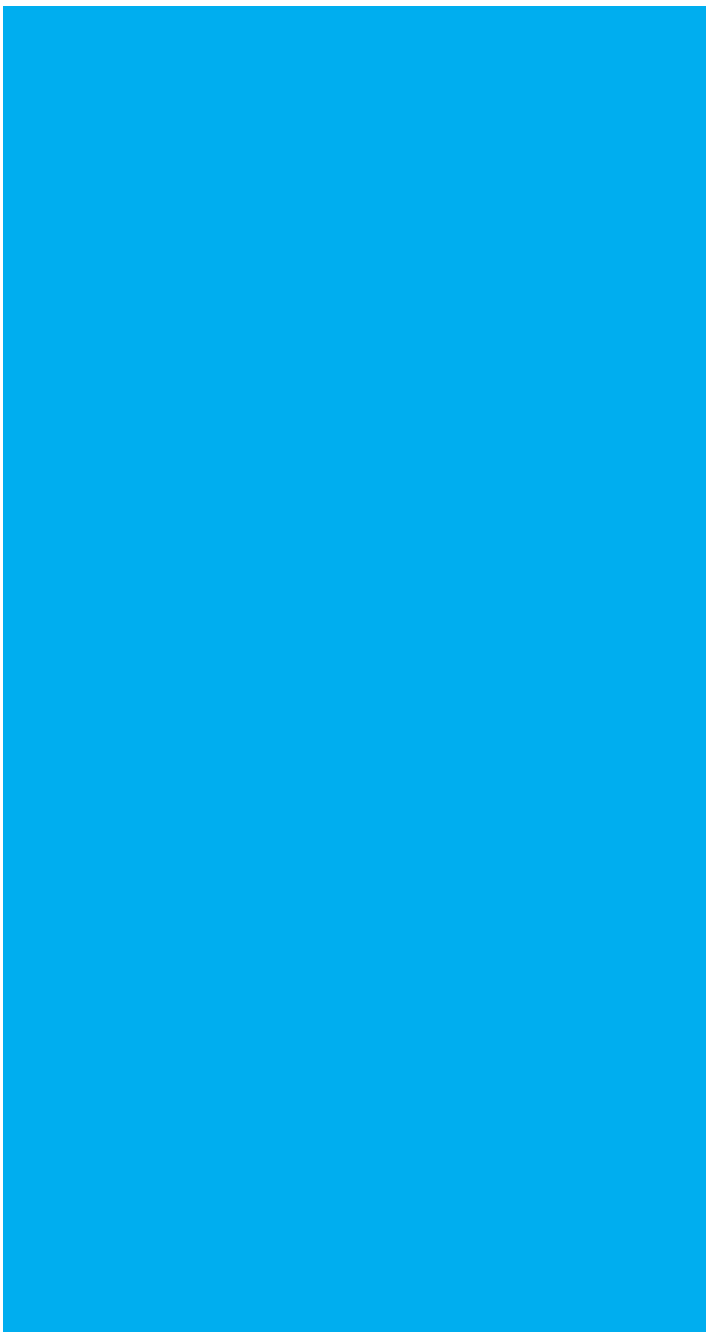
MAYA BANKS

**HALVÁNY
NAPKELTE**

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

ÜZENET AZ OLVASÓKNAK

Jelen kötet cselekménye a KGI-sorozat hatodik részében elmondott történetből kiesett időszakban játszódik. Ha valaki elolvassa, azzal nem csorbítja a következő könyv élményét, habár itt-ott szerepelnek a szövegben utalások az abban elmesélt eseményekre.

Szeretettel ajánlom ezt az elbeszélést minden egyes olvasónak, aki már ismeri és megkedvelte a Második esély című könyvet, s többet akar tudni Ethan és Rachel életéről, arról, hogyan boldogultak azóta. Ez a történet önöknek íródott.

ELSŐ FEJEZET

RACHEL Kelly belenézett a tükörbe, majd nagyot sóhajtva leengedte a haját a laza kontyból, amelybe korábban felfogta. Kisimította a hosszú fürtöket, és hagyta, hogy a vállára hulljanak.

Túl sokat agyal ezen a dolgon, és ha nem lesz képes összeszedni magát, Ethan soha nem engedi ki a házból. A férje már így is túlságosan aggódott amiatt, hogy ő újra dolgozni fog. Ha rajta múlna, Rachel otthon maradna, és aranykalitkáját csak ő meg a családja venné körül.

Rachel megértette a férfi aggodalmát, és ettől csak még jobban szerette. Azonban elérkezett az idő, hogy továbblépjen az életében – amelyről egykor azt hitte, hogy véget ért. Miután hivatalosan is „halottnak” nyilvánították egy teljes évig, „feltámadt”, amikor a férje és a testvérei különleges egysége, a KGI kimentette őt a bör-

tönéből. Ezért most újra készen állt, hogy teljes életet éljen.

Az elmúlt néhány évben mintha tojáshéjon lépkedett volna. Mintha félt volna bármilyen kockázatot vállalni. Körülvette őt a család, amely egyre bővült, ahogy egyre több testvér találta meg élete párját, és Rachel úgy érezte, ennyi elég számára.

De többé már nem.

Új ház. Új kezdet. Fiatal, előtte áll az egész élet, akkor is, ha a múltban ezt magától értetődőnek tekintette. Még egyszer nem követi el ugyanazt a hibát. Minden nap egy ajándék, ő pedig minden egyes percért hálát adott, amelyet a férjével és a családjával tölthetett.

Végigsimított lapos hasán, és némi idegesség terjedt szét benne. Izgalom a jövőbeli álmai miatt. A lehetőség miatt, hogy akár már most is megvalósulhatnak. Nehéz volt nyugodtnak maradnia és elhíttetnie magával, hogy nem válhatnak valóra ilyen gyorsan.

Néhány hónappal korábban hosszú és alapos megfontolás után Ethannel közösen úgy döntöttek, hogy ezentúl nem védekeznek. A családnak nem szóltak erről... egyelőre. Ethan vonakodott, ezért Rachelnek kissé rá kellett beszélnie,

hogy beleegyezzen. Nem mintha a férje nem akart volna gyereket, inkább azért, mert őt féltette.

A múltban egyszer már teherbe esett – mintha egy örökkévalósággal azelőtt lett volna –, de elvetélt, mialatt Ethan egy SEAL-küldetésen vett részt. Ez az esemény azután sok mást előidézett. Ethan kilépett a haditengerészet kötelékéből, mert büntudata volt, hogy nem lehetett a felesége mellett, amikor annak szüksége volt rá.

A döntése után boldogtalannak érezte magát, és a kapcsolatuk ezután fordulóponthoz érkezett. Rachel sejtette, hogy rosszul állnak a dolgok, azt azonban nem, hogy mennyire. Csak közvetlenül az előtt döbbsent rá erre, hogy a tanártársaival Dél-Amerikába indult egy jó-tékony célú küldetésre. Ethan átnyújtotta neki a válási papírokat, a szemébe nézett, és közölte, hogy kész felbontani a házasságukat.

Rachel behunyta a szemét, mert még most, évekkel később is olyan erővel hatott rá ez az emlék, mintha gyomorszájon vágták volna.

Ezután elutazott Dél-Amerikába, és egy évig nem is tért vissza, amíg Ethan a testvéreivel el nem ment érte, hogy megmentse.

Új esélyt kapott, új kezdetet, egy újabb lehetőséget, hogy helyrehozzák a dolgokat. És meg is tették.

Rachel tisztában volt vele: nincs garancia arra, hogy mindazok után, amiken keresztülment, valaha is újra teherbe essen, és még ha sikerülne is, könnyen megtörténhet, hogy újra elvetél. Tudta, hogy hónapokba vagy akár évekbe is beletelhet, mire a baba összejön, ezért akarta már most abbahagyni a fogamzásgátlót.

Egy aprócska reménysugár azért még derengett benne. Csak rá kellett néznie az unokahúgára, Charlotte-ra, és máris feltámadt benne a vágy a saját gyermek után.

Ethan jelent meg az ajtóban, ragyogó kék szemével áthatóan pillantást vetett rá.

– Biztos vagy benne, hogy ezt akarod, drágám?

Rachel elmosolyodott, szívmelengető volt a férje aggodalma és szerelmes tekintete.

– Egyelőre csak helyettesíték. Jó főpróba lesz. Ha bírom, talán fontolóra veszem, hogy jövőre visszamegyek teljes állásba, amennyiben lesz üresedés.

Ethan némán előrelépett, és a karjába vonta. A teste izzadt volt a reggeli futás után. Minden

reggel felkelt, és egyedül edzett, ám emellett még a testvéreivel is tréningezett a KGI birtokán. Annak a központnak a területén, ahová ő és Ethan néhány nap múlva beköltöznek.

Rachel belélegezte az illatát, érezte a verejtéke szagát és a reggeli zuhanyozásból visszamaradó szappanillatot. Az ölelés a másik olyan dolog volt, amit sohasem vett magától értetődőnek. A fogság alatt olyan mérhetetlenül sóvárgott az egyszerű dolgok után, mint például az emberi érintés, hogy az majdnem rosszabb volt, mint maga a kínzás, amelyet el kellett viselnie.

Ethan megcsókolta a feje búbját, és még egyszer magához szorította.

– Hívj fel, ha valami baj van!

Rachel elmosolyodott.

– Úgy lesz. Ígérem.

– Fel van töltve a telefonod?

Rachel mosolya kiszélesedett. Folyton elfelejtette feltölteni azt az átkozott készüléket. Ethan állandóan morgolódott, hogy nem tudja elérni. Még mindketten a saját démonjaikkal küzdöttek. Ethan attól félt, hogy újra elveszíti őt, ezért minden pillanatban tudni akarta, hogy hol van.

Gyakran felhívta, és szörnyen aggódott, ha valami miatt nem sikerült elérnie.

Vannak nők, akiket ez bizonyára bosszantott volna, Rachel azonban megértette, hogy a férjének milyen nagy igénye van a biztonságra. Nem irányítani akarta őt, hanem halálra volt rémülve. Nagy különbség.

– Fel van töltve, de az órák alatt ne hívj! – szidta meg kedvesen. – A hűtőajtóra tettem az órarendemet, így tudni fogod, mikor vagyok elfoglalt. Mihelyt tudok, küldök üzenetet.

Ethan felsóhajtott, és lassan elengedte.

– Tudom, hogy basáskodó vagyok, nem tehetek róla. Ha rajtam múlna, sohasem mennél vissza dolgozni, de azt akarom, hogy boldog légy, és ha ehhez ez kell, akkor elfogadom. Megbirkózom veled. Ígérem!

– Szeretlek! – súgta Rachel, és megint hozzásimult. – Ezt ne feledd el, oké?

Ezután hozzáhajolt, és szenvedélyesen szájon csókolta.

– Én is szeretlek – válaszolta Ethan halk, morgó hangon, amitől Rachel mindig megbor-zongott. – Légy óvatos, és üzenj, amikor oda-értél, hogy tudjam, minden rendben van!

Rachel a szemét forgatta, elhúzódott, és még utoljára megnézte magát a tükörben.

– Nem lesz semmi baj. És ne feledd, az anyukád és Rusty átjönnek ma este, hogy segítsenek összecsomagolni néhány dolgot. Rusty hazajött a hétvégére, és önként vállalkozott arra, hogy segít a pakolásban.

– Korán jövök – ígérte Ethan. – Ma csak könnyű edzés lesz. Nathan és Joe csapatának új tagjaival fogunk dolgozni.

Rachel bánatosan elmosolyodott.

– Hallottál valamit P. J.-ről?

Ethan megrázta a fejét.

– Nem, amióta elment, semmit. Cole teljesen ki van bukva. Steele sem viseli túl jól. A csapatuk nem ugyanolyan nélküle, Steele pedig nem hajlandó mást keresni a helyére.

– Helyes – vágta rá Rachel hevesen. – Csak időre van szüksége, vissza fog jönni. Tudom, hogy így lesz.

– Remélem, igazad van – válaszolta Ethan komor hangon. – Azt mondtam, hogy a csapata nem ugyanolyan nélküle, de valójában az az igazság, hogy a KGI sem ugyanaz, ha ő nincs itt.

Rachel felsóhajtott, és Ethan mellett besietett a hálószobába, hogy felvegye a cipőjét. P. J. Ru-

therford a KGI egyetlen női tagja volt. Vagyis nem, többé nem. Skylar Watkins is közéjük tartozott már, ő volt az egyik új tag. Rachel azonban nem ismerte túl jól. Még csak egyszer találkoztak.

P. J. számára nagyon rosszul alakultak a dolgok az egyik küldetésen, és miután véget ért az akció, elment. Rachelnek fájt a szíve érte, mert tudta, milyen érzés, amikor az ember elveszíti a lelke nagy részét. Hogy milyen érzés kétségek között élni.

– Jól van, kívánj nekem szerencsét! – kérte, miután belebújt lapos talpú cipőjébe, és megragadta az aktatáskáját.

– Biztosan csodás leszel – mondta neki Ethan, s a hangjából csak úgy sugárzott a büszkeség. – Nagyszerű tanár voltál régen. Anya olyan, de olyan büszke volt rád! Madarat lehetett volna fogatni veled, amikor a nyomdokaiba léptél... És különben is, nem történt más, csak kivettél egy kis szabadságot. Hamarosan minden visszatér a régi kerékvágásba. A gyerekek szeretni fognak, ahogy régen is tették.

Rachel odalépett hozzá, és ismét megölelte.

– Köszönöm. Erre szükségem volt ma reggel.

Ethan magához húzta, azután vonakodva engedte.

– Megint lezuhanyozom, aztán átmegek a központba. Hamarosan találkozunk.

Rachel nézte, ahogy bemegy a fürdőszobába, azután kihúzta magát, kilépett a hálóból, és át-sétált a konyhán, ki a garázsba, ahol az autója parkolt.

Nagyon félt. A tenyere izzadt, ahogy megfogta a kormánykereket, és bosszankodva gondolt rá, hogy mindazok után, amiken keresztülment, így megrémíti a gondolat, hogy egy csapat felső tagozatos gyereket kell tanítania.

A pszichológusa azt mondaná, hogy mindent a maga idejében. Ezt a mantrát nagyon sokszor ismételte magában az elmúlt egy évben. De igaz is volt. Mindennek eljön egyszer az ideje. Csak türelmesen ki kell várnia, és kicsit elnézőbbnek kell lennie magával.

A költözés óriási lépésnek számított. Pozitív lépés a jó úton. Ethan nem értette, hogy Rachel miért változtatta meg gyökeresen a véleményét az új házukkal kapcsolatban. Azt hitte, hogy ugyanazt a házat építik meg, mint a régi, csak a központon belül. Azt, ahol most laktak,

együtt választották, és kettejük kedvenc dolgai-
val rendezték be.

Miközben kitolatott a garázsból, ránézett a házra, amely egykor álmai otthona volt. Mély levegőt vett. Igazság szerint alig várta, hogy elköltözzenek innen, mert ez az épület élete legboldogtalanabb pillanataira emlékeztette folyton.

A férje egykor a nappaliban állva nyújtotta át neki a válási papírokat. Abban a szobában, amelyet olyan nagy gonddal tervezett meg.

Sohasem lesz képes elfelejteni, hogy ez megtörtént.

Most azonban új álma volt. Nem akart tovább a múltban élni. Inkább előrelépni. *Egy új házba. Egy új életbe.* Újabb esélyekkel szembenézni, hogy helyrehozzák a dolgokat, és végleg maguk mögött hagyják a múltat.

MÁSODIK FEJEZET

AMIKOR Rachel néhány perccel négy óra után bekanyarodott a házuk elé, meglepetten látta, hogy Ethan autója már ott áll. Kiszállt, és alig várta, hogy beszámoljon neki a napjáról.

Felvette az aktatáskáját az anyósületről, és elindult a ház felé. Félúton járt, amikor Ethan kinyitotta az ajtót, megállt a bejáratban, és figyelte, ahogy felé közeledik. Az egyik kezét a háta mögé rejtette, ám amikor a felesége elindult felé a lépcsőn, előhúzta, benne egy csodálatosan szép csokrétával.

Rachel kedvenc virágaiból köttette. Gyönyörű, barackvirágszínű rózsákból. Nem teljesen narancssárgákból, de nem is igazán rózsaszínekből. Ethan hosszú ideig nem tudott ilyen virágokat adni neki, csak a sírjára vihette ki őket egy éven keresztül, amíg halottnak hitték.

– Az első munkanapod tiszteletére – mondta.

– Ez gyönyörű, Ethan!

Rachel elvette tőle, és az illatos szirmok közé dugta az orrát.

– Na, hogy ment? – kérdezte a férfi, és közben beterelte a házba.

Rachel vázát keresett, beletette a rózsákat, megtöltötte vízzel, és izgatott mosollyal fordult a férje felé.

– Nagyszerűen sikerült!

Ethan mosolyogva figyelte a lelkesedését, majd a karjába vette a nőt.

– Hiányoztál.

Rachel felnevetett.

– Nem is igaz. A központban voltál. Észre sem vetted volna, hogy elmegegyek dolgozni.

Ethan megcsókolta az orra hegyét, és szorosabbra fonta körülötte a karját. Istenem, milyen jó érzés volt ez a biztonság, amelyet az ölelésében érzett. Még mindig előfordult, hogy éjszakánként leizzadva riadt fel, ám Ethan mindig ott volt mellette, átölelte és megnyugtatta. És mindig tudta, mire van szüksége. Magához ölelte, a fülébe suttogta, hogy biztonságban van, itthon, és többé semmi nem árthat neki. Aztán újra és újra elmondta neki, mennyire szereti,

és milyen nagyon sajnálja, hogy volt idő, amikor Rachel ezt kétségbe vonta.

– Ha tudom, hogy itt vagy az otthonunkban, miközben én elmegyek, akkor úgy érzem, mintha veled lennék.

Egymást átölelve sétáltak be a nappaliba, ahol Rachel dobozokat pillantott meg a földön.

– Tényleg korán hazaértél – kiáltott fel. – És látom, már el is kezdted csomagolni.

Ethan elmosolyodott.

– Igen, nem akartam, hogy olyan sokat kelljen dolgoznod ezzel. Később átjönnek a srácok, hogy segítsenek bútorokat pakolni, Anya meg Rusty pedig már úton is vannak, hogy együtt összerakjátok a kisebb holmikát.

Rachelt már csupán az is melegséggel töltötte el, hogy a családjára gondolt; ez mindig segített neki legyőzni a múlt árnyait. Mindenki szerette, és végre ismét önmaga lehetett. Az üresség, amely korábban gyötörte, végre eltűnt a szívéből.

– Akkor valószínűleg nem ártana hozzákezdennem – közölte, és körülnézett a nappaliban.

– Nem, nem – vágta rá Ethan határozott hangon. – Először leülsz, felteszed a lábad, én pe-

dig kinyitok egy üveg bort, hogy megünnepeljük az első munkanapodat.

Rachel felsóhajtott.

– Teljesen elkényeztetsz.

Ethan elvigyorodott.

– Úgy bizony. Amennyire csak lehetséges. Na, tedd le magad, én pedig hozom a bort.

Elvette tőle az aktatáskát, és magával vitte a konyhába, miközben Rachel leült a bőrkánpára, majd ahogy a férje meghagyta, feltette a lábát az egyik puffra.

A tekintete a nappalit fürkészte, minden részletet megfigyelt. Semmi sem változott, amióta beköltöztek. A zongora még mindig ugyanott állt. A bekeretezett fényképek – az esküvőjükéről és más családi eseményekről – is ugyanúgy sorakoztak egymás mellett.

Ethan semmit sem változtatott meg itt az alatt az egy év alatt, amíg őt halottnak hitték. És a visszatérése óta sem.

Rachel azonban készen állt a következő lépésre. Alig várta az újat, hogy maga mögött hagyhassa a régit. Ezt a dolgot csak a pszichológusával beszélte meg, azokon a kezeléseken, amelyeken Ethan nem vett részt. Rachel szentül hitte, hogy az lesz a gyógyulása utolsó lé-

pése, hogy kiköltözik abból a házból, amelyről annyi fájdalmas emléket őriz.

Voltak még fehér foltok az emlékei között. Talán sohasem fog teljesen visszaemlékezni mindenre a múltjából. Az egy év kábítószeres kábulat, valamint az érzelmi és fizikai trauma valószínűleg úgy megváltoztatta az elméjét, hogy egyes dolgokat egyszerűen sohasem fog tudni felidézni. Talán jobb is így.

Nehéz volt, mert nagyon sok emléket elveszített, és mert amikor visszatértek, újra átélte őket. Némelyik fájdalmas és erőteljes volt, s gyakran napokba vagy hetekbe telt, hogy feldolgozza.

Nehéz volt azzal győzködni magát, hogy ezek a dolgok négy évvel azelőtt történtek, hiszen olyan elevenen éltek az emlékezetében. A veszekedések. A jeges némaság közte és Ethan között. A vetélés. Amikor Ethan elment. A vádak, amelyek még mindig a lelkébe martak, ha engedte, hogy hosszan rájuk gondoljon.

Ez az Ethan nem ugyanaz az Ethan volt, akivel a házasságuk kezdeti szakaszában együtt élt. Ezt jól tudta. Mégis nehezen viselte, amikor visszatértek az emlékei. Mert frissek voltak, mintha tegnap történtek volna.

A tekintete a könyvespolcra tévedt, ahová Ethan azokat az átkozott papírokat rejtette. Azonnal felrémlett előtte annak a szörnyű napnak az emléke, amikor a férje megállt vele szemben, és szenvtelen arccal átnyújtotta az iratokat, amelyek véget vetettek volna a házasságuknak.

Ethan akkor azt mondta, hogy akár vissza se jöjjön.

Ő pedig nem is jött.

Egy örökkévalóságig elképzelhetetlen körülmények között élt fogolyként, és az agya darabokra hullott. Egyetlen dologba kapaszkodott csupán, amit ismert: Ethanbe. Ő volt az egyetlen biztos pont számára. El fog jönni érte. Nem fogja hagyni, hogy ebben a pokolban haljon meg. Hála istennek, az elméje megvédte őt a búcsúzás szörnyű emlékétől, máskülönben nem élte volna túl, és nem tudott volna belekapaszkodni a reménybe, hogy a férfi érte jön.

– Rachel? Jól vagy?

Ethan aggodalmas kérdése áthatolt a fájdalmas emlékek ködén. Rachel pislogott néhányat, és a hang felé fordult.

A férfi két pohár bort tartva a kezében, öszszevonta a szemöldökét, fürkésző tekintete pe-

dig egymás után fejtette le róla a rétegeket, amíg végül Rachel megijedt, hogy kitalálja, mi jár éppen a fejében.

Ezért elmosolyodott, és összeszedte minden erejét, hogy ne kezdjen el remegni, mint mindig, amikor eszébe jutott a múlt. A pohárért nyúlt, azután bólintott.

– Persze. Csak elgondolkoztam.

Ethan átnyújtotta neki az egyik poharat, majd leült mellé a kanapéra.

– Bármire is gondoltál, nem lehetett valami jó. Elsápadtál, és olyan távoli kifejezés látszott a szemedben, mintha nem is itt lennél.

– Semmiség az egész. Inkább csak magunkkal foglalkozzunk! Meg a költözéssel.

Felemelte a poharát, Ethan pedig óvatosan koccintott vele.

– Hiányozni fog ez a hely – jegyezte meg a férfi. – Olyan sok emlék köt ide. Megértem, hogy Anya és Apa miért nem akarnak elköltözni. Amióta az eszemet tudom, abban a házban laknak. El sem tudnám képzelni őket valahol máshol. – Rachel nyelt egyet, és belekortyolt a borba.

– Biztos, hogy ezt akarod? – kérdezte Ethan.

Rachel tágra nyitotta a szemét.

– Ezen rég túl vagyunk. A másik a ház már fel is épült! Mi a fenét csinálnánk, ha nem költöznénk át?

Ethan vállat vont.

– Donovan és Joe még nem épített magának otthont. Egyikük megkaphatná.

Rachel megrázta a fejét.

– Nem. Imádom azt a házat. Tökéletes. Alig várom, hogy odaköltözzünk.

Ethan egy pillanatig őt figyelte, mintha azt próbálná eldönteni, hogy kimondja-e, amire gondol, vagy sem. Azután előrehajolt, és letette a poharát a kanapé végében álló kisasztalra.

– Itt nem vagy boldog, ugye? – kérdezett rá kerek pereg.

Rachel megdermedt, mert nem akarta, hogy a férfi megtudja, mennyire szeretne már megszabadulni ettől a helytől, és a rossz emlékektől, amelyek fogva tartják. A legkevésbé sem akarta, hogy Ethan bűnösnek érezze magát. Elég időt pazaroltak már a bűntudatra meg a fájdalomra. Nem lett volna semmi értelme. Ha folyton a múlton rágódnak, sohasem tudnak továbblépni.

Ekkor megszólalt az ajtócsengő, és Rachel majdnem hangosan is felsóhajtott a megkönnyebbüléstől.

– Majd én kinyitom. Te csak maradj! – ajánlkozott Ethan, és felpattant.

Odasétált a bejárati ajtóhoz, kinyitotta, a következő pillanatban pedig Rusty lépett a napaliba.

Rachel elmosolyodott, és felállt, hogy megölelje a másik nőt.

– Rusty! Annyira örülök, hogy látlak! – Hátralépett, és alaposan szemügyre vette a mosolygó lányt. – Csodálatosan nézel ki! Hogy megy a főszuli?

Rusty szemérmesen lesütötte a szemét, de valósággal ragyogott Rachel bókja hallatán. Valóban gyönyörű fiatal hölgy lett belőle. Már nem is hasonlított arra a vézna, durcás kamaszra, élénk színűre festett, tépett hajával, aki néhány évvel azelőtt betört Marlene és Frank Kelly házába.

Határozottan megállta a helyét a Kelly családban, és tudott nagyon pimasz is lenni, ha úgy kívánta a helyzet, ám Marlene és a többi Kelly gyámkodása és szeretete jelentősen megszelídítette.

– Hallottam, hogy újra elkezdted dolgozni – mondta Rusty, miután ő is lelkesen megölelte.

– Hogy ment?

Aggodalom látszott a szemében, amitől Rachel szíve megsajdult. Ők ketten nem mindig voltak a legjobb viszonyban. Rusty éppen akkor került a Kellykhez, amikor Rachelt megmentették, és visszatérhetett a családjához. Rusty félt, hogy a Rachel iránt érzett aggodalom háttérbe szorítja őt, ezért kidobják, és elküldik.

– Egyszerre félelmetes és csodálatos – válaszolta. – Nehéz elhinni, hogy egy csapat felső tagozatos kölyök megfélemlít, de hidd el, tényleg rémisztőek.

Rusty felnevetett.

– Emlékszem, milyen voltam én abban a korban, úgyhogy pontosan értem, miért tartasz tőlük.

– Hol van Anya? – kérdezte Ethan. – Azt hittem, veled jön.

Rusty a férfi felé fordult.

– Megkért, hogy mondjam meg neked, jön, amint tud. Sophie még nem érkezett meg, és addig Marlene vigyáz Charlotte-ra.

Ekkor megszólalt Ethan mobilja, ezért elővette, és elfordult a két nőtől, úgy fogadta a hívást.

Rachel kézen fogta Rustyt, és a kanapé felé húzta.

– Szóval, hogy tetszik a főiskola?

Rusty szeme felcsillant.

– Imádom. Ahogy te is mondtad, egyszerre félelmetes és csodálatos. Olyan sok ember van. Mindenhol. És mindenfelől az országból! Én még sohasem voltam sehol Doveren kívül, ezért úgy hat rám, mint valami kulturális sokk. De jó móka, és már rengeteg barátot szereztem. Olyan sok mindent lehet ott csinálni.

– Azért odafigyelsz a tanulásra is, ugye? – kérdezte Rachel.

Rusty elvigyorodott.

– Úgy beszélsz, mint Marlene. Igen, jól tanulok. Jobban, mint amennyire valaha is képesnek tartottam magam. Csak egy tárgyból van négyesem, de az is négyes fölé, vagyis szerintem a szemeszter végére kihozhatom belőle az ötöst. Az összes többi tárgy mind ötös. Ki gondolta volna, hogy egyszer még kitűnő tanuló leszek?

– Okosabb vagy, mint mi mind együttvéve – jegyezte meg Rachel szárazon. – És mindig csak azon múlik az egész, hogy az energiánkat pozitív irányba összpontosítsuk.

– Elnézést, hogy félbeszakítalak titeket, de elmegyek, hogy összeszedjek egy csapatot a bútorok pakolásához. Sam kölcsönvett egy költsötető teherautót, és idehozzuk, hogy még ma este felpakoljuk rá, amit csak lehet.

Rachel a férjére mosolygott.

– Rendben. Mi addig bedobozoljuk a kisebb holmikát, amíg Marlene-re várunk. Lehet, hogy rendelnem kellene egy pizzát későbbre. Biztosan mindenki éhes lesz.

Ethan futó csókot lehelt az ajkára.

– Majd mi gondoskodunk az ennivalóról. Ahogy anyát ismerem, már egy csomó mindent főzött, és magával is hozza, amikor átjön.

– Az már igaz – válaszolta Rachel szomorúan.

– Jól van, akkor menj! Hamarosan találkozunk, és a testvéreiddel is.

Rusty szintén felállt, és a dobozokra mutatott.

– Van valami különleges hely, ahol szeretnéd, ha elkezdeném?

Rachel felállt, letette a poharát a kisasztalra az Ethané mellé. Egyetlen kortyot ivott, mégis felkavarodott tőle a gyomra, és hideg verejték ült ki a homlokára.

Egy szót sem szólt, csak elszaladt Rusty mellett a vendégszoba mosdójába, amely a konyha mellett volt. Alig ért oda a vécéhez, máris öklendezett, és mindent kiadott a gyomrából.

Rusty megnyugtatóan simogatta a hátát lefelé, majd aggodalmasan megkérdezte:

– Rachel, jól vagy? Visszahívjam Ethant?

Ő erre megrázta a fejét, azután megtörölte a száját egy törülközővel.

– N-nem kell – felelte reszkető hangon. – Jól vagyok. Tényleg.

Felemelte a fejét, és látta, hogy Rusty a homlokát ráncolva nézi.

– Nem vagy jól. Éppen most hánytad ki a beled. Mi folyik itt?

Rachel idegesen nyelt egyet, majd a mosdókagylóhoz lépett, hogy kiöblítse a száját. A szájvízzel gargalizált, és közben azért imádkozott, hogy ez ne indítsa be újra az öklendezést. A mosdókagyló fölé hajolt, két kézzel rátámaszkodott a szélére, és megnézte magát a tükörben.

Eljött az ideje, hogy számoljon ezzel a lehetőséggel is. Felelőtlenség volt bort innia. Tudta, hogy talán nem szabadna. Még akkor sem, ha úgy gondolta, valószínűtlen, hogy ilyen hamar bekövetkezik a dolog.

– Rusty? – szólalt meg erőtlenül. – Megtennél nekem egy szívességet?

A lány odalépett hozzá, és a vállára tette a kezét.

– Hát persze. Csak mondd meg, mire van szükséged!

Rachel megfordult, és két kezébe fogta Rusty kezét.

– Nem akarom, hogy bárkinek is elmondd ezt, rendben? Ígérd meg! – A lány a homlokát ráncolva bólintott. – Ha most indulsz, még visszaérsz, mielőtt mindenki ideér. De sietned kell.

Rusty oldalra biccentette a fejét.

– Mit szeretnél?

Rachel nagy levegőt vett.

– Megtennéd, hogy elmész a gyógyszertárba, és veszel nekem egy terhességi gyorstesztet?